

Med Hensyn til de under a., b. og c. opførte Poster henvises til det Folkethinget i forrige Session forelagte Forflag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1861—62, Anmærkning ad § 6. Forsaavidt angaaer de øvrige Poster bemærkes:

ad d. Da Justitsraad Rosenstand-Goiske ved allerhøieste Resolution af 30te April 1860 blev entlediget som Chef for Indenrigsministeriets Archivcontoir, oppebar han foruden en Gage af 1,600 Rd. med tilsvarende Lønningsforbedring tillige et personligt Tillæg af 80 Rd., der udrededes af de lauenborgske Intrader. Sammenhængen hermed var følgende: de fra gammel Tid hidrørende saakaldte lauenborgske Kammerfiskegbyrer (for Bevillinger, Bestallinger o. a. L.) bleve efter denne Landsdeels Erhvervelse ved Kongelig Resolution af 15de Mai 1819 i et vist Forhold fordeelte imellem en Deel Embedsstillinger i det daværende Rentekammer paa Grund af den ved Hertugdømmets Erhvervelse forarsagede Forøgelse af Vedkommendes Forretninger. I 1848 bortfaldt disse Gbyrer; men ved allerhøieste Resolution af 23de Juli 1852 tilstodes der de daværende Embedsmænd, som hidtil havde været Lodtagere i dem, som Erstatning visse faste Beløb som personlige Tillæg, der skulde bortfalde pro rata ved eventuel Gageforhøielse; disse personlige Tillæg udrededes af Hertugdømmet Lauenborgs Intrader. Rosenstand-Goiskes Tillæg fastsattes til 280 Rd., men reduceredes til 80 Rd. af Hensyn til, at han ved Indenrigsministeriets Oprettelse og sin Ansættelse som Chef for dets Archivcontoir havde fra 1ste Januar 1849 opnaaet en Gageforhøielse af 200 Rd. Indenrigs- og Finantsministeriet vare enige i, at Pensionsloven hjemlede Rosenstand-Goiske Ret til at fordrø disse 80 Rd. medtagne i Beregningen af hans Pension; men derimod vare de af forskellige Meninger med Hensyn til Spørgsmaalet om det dertil svarende Pensionsbeløb (53 Rd. 32 $\frac{1}{2}$.) skulde udredes af Kongerigets Finantsfer eller ikke. Finantsministeriet maatte fastholde den bekræftende Besvarelse af Spørgsmaalet, idet en Fordeling paa forskellige Landsdele af den samme Embedsmands Pension efter dets Opfattelse kun burde skee under Forudsætning af, at han samtidig havde beklædt forskellige Embedsstillinger, hvad enten Forbindelsen mellem disse var af en tilfældig og reent personlig eller af en fastere og mere reel Character, men derimod ikke burde finde Sted blot fordi en Embedsmand — hvad der ifølge Forholdenes historiske Udvikling ideligt kunde skee — i en enkelt Embedsstilling, der bestemt maatte henføres enten til en enkelt Landsdeels særlige eller til det for Monarchiet fælleds Administrationsomraade, i Medfør af denne Stilling havde haft at udføre visse under et andet Omraade hørende Forretninger, eller oppebaaret enkelte Embedsindtægter, som directe eller indirecte udrededes af en anden Landsdeel end den, i hvis Tjeneste han stod. Finantsministeriet støttede sig i saa Henseende paa, at Kongerigets Finantslov af 28de Februar 1856, § 12, der afgiver Forudsætningen for den allerhøieste Resolution af 21de Juni s. A., hvorved Pensionsbyrdens Fordeling, deels paa Monarchiet deels paa de enkelte Landsdele gennemførtes, udtrykkelig bemyndiger Regjeringen til som særlig Udgift for Kongeriget at opføre „Pensioner for Embedsmænd, der have staaet i Kongerigets særlige Tjeneste,“ hvortil kommer, at en modsat Fremgangsmaade vilde — saaledes som Forholdene nu engang have udviklet sig — i meget høi Grad fremkalde practiske Vanskeligheder og Ulemper, hvis den overhovedet kunde gennemføres, men være uden nogen finantsiel Betydning. Hvad specielt angaaer Rosenstand-Goiskes Tillæg, oppebar han det ikke som Lønning for visse til hans Stilling som Chef for Indenrigsministeriets Archivcontoir hørende Forretninger, men som en Erstatning for Embedsindtægter, han mistede ved at ansættes i det nævnte til Kongerigets særlige Tjeneste hørende Embede. At denne Erstatning først ordnedes i 1852 *ex post facto*, kan ligesaalidt tillægges nogen Betydning, som den Omstændighed, at Kongerigets Finantsfer, tvertimod de i flige Forhold ellers fulgte Regler, under Rosenstand-Goiskes Embedstid have været fritagne for at udrede dette personlige Tillæg, kan afgive noget Præcedens med Hensyn til Udredelsen af det dertil svarende Pensionsbeløb, og det saameget mindre, som det er en Selvfølge, at da Fiskegbyrerne skulde forholdsvis fordeles mellem visse Embeder, kunde